

Arrest

nr. 135 058 van 15 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 juli 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 maart 2012 dient de verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid van echtgenoot. Verzoeker is gehuwd met O.V. op 2 november 2011.

Op 8 oktober 2012 ontvangt verzoeker de F-kaart.

Op 10 juli 2014 neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vormen respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissing met reden:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer de burger van Unie die zij vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Begin februari 2014 vraagt betrokkene een adreswijziging aan naar de (...). Op 03.02.2014 wordt betrokkene officieel ingeschreven op dit adres. Uit het politieverslag dd. 09.02.2014, opgesteld naar aanleiding van deze adreswijziging, blijkt dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon afgelopen is en dat zijn echtgenote terugkeerde naar Italië. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de echtgenote van betrokkene sedert 14.02.2014 officieel afgeschreven is naar het buitenland.

Deze gegevens worden bevestigd in het negatieve samenwoningverslag van de Lokale Politie te (...) dd. 29.05.2014.

Op 23.04.2014 werden bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'. Deze instructies werden op 30.04.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- kopie verblijfstitel; attest van geboorte en internationaal reispaspoort op naam van D. D. A., zoon van betrokkene; huurovereenkomst dd. 03.01.2012 op naam van D.O., zus van betrokkene; gezinssamenstelling dd. 21.05.2014 waaruit blijkt dat betrokkene samenwoont met zijn zus: deze documenten zeggen niets over de inspanningen van betrokkene om zich te integreren, en kunnen dan ook bezwaarlijk aanzien worden als een element van integratie in het Rijk*
- bewijsstukken (arbeidsovereenkomsten, loonfiches) voor onregelmatige tewerkstelling via uitzendarbeid in de periode 08.08-07.09.2013 en 10.04-21.05.2014; arbeidsovereenkomst van bepaalde duur (periode 10.03.2014- 31.10.2014) dd. 10.03.2014 voor voltijdse tewerkstelling (R NV); bijbehorende loonfiches voor februari-april 2014 (R NV); verklaring werkgevers dd. 22.05.2014: deze bewijzen van tewerkstelling zijn geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien hebben verwerven van een inkomen een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de jonge leeftijd en gezondheid van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld*
- attest niet-steunverlening OCMW dd. 21.05.2014 waaruit dat betrokkene geen financiële hulp ontvangt*
- ongedateerd verklaring sportclub: lidmaatschap van een sportclub is geen afdoende bewijs dat betrokkene heden reeds op een bijzonder manier geïntegreerd is in ons land*
- onduidelijke kopie SIS-kaart: uit dit document blijkt dat betrokkene beschikt over een ziektekostenverzekering*

Te Brussel op 10.07.2014

Gelet op al het voorgaande kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is op betrokkene: de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Aangezien de referentiepersoon vertrokken is uit het Rijk, en het verblijfsrecht van betrokkene wordt ingetrokken op basis van artikel 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980, zijn de uitzonderingsvoorwaarden niet van toepassing.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de wetsconforme synthesesamenvatting voert de verzoekende partij in een enig middel aan:

“Schending artikel 42quater van de Vreemdelingenwet

Schending van artikelen 10 en 11 van de Grondwet

II.1.1. Samenvatting:

In casu stelt verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing artikel 42quater van de vreemdelingenwet en artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt.

Verzoekende partij meent dat er toepassing had moeten worden gemaakt van artikel 42quater §4, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij meent dat het niet kan zijn omdat de echtgenote van verzoekende partij het Rijk verlaten heeft dat de elementen van artikel 42quater §4, laatste lid niet van toepassing kunnen zijn.

Verzoekende partij is van oordeel dat aangezien haar echtgenote het Rijk verlaten heeft, zij minder rechten heeft dan indien het huwelijk gewoon ontbonden zou geweest zijn.

Verzoekende partij is bijgevolg van mening dat artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zijn.

II.1.2. Motivering verwerende partij:

Verwerende partij meent dat is voldaan aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 42quater §1, 2° van de Vreemdelingenwet, aangezien de referentiepersoon vertrokken is uit het Rijk, waardoor geen toepassing kan gemaakt worden van de uitzonderingsvoorwaarden conform artikel 42quater §4.

Verwerende partij ziet dan ook geen enkele noodzaak om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijke Hof. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is hiertoe niet verplicht en bovendien zou verzoekende partij niet aantonen dat er sprake is van gelijke categorieën die ongelijk behandeld worden.

II.1.3. Replik:

Verzoekende partij meent dat er in casu wel degelijk kan gesproken worden over gelijke categorieën die ongelijk behandeld worden.

Immers indien de echtgenote van verzoekende partij niet vertrokken zou zijn uit het Rijk, maar het huwelijk had ontbonden kon verzoekende partij wel aanspraak gemaakt hebben op de uitzonderingsvoorwaarden conform artikel 42quater §4 eerste lid.

Verzoekende partij huwde immers in Tunesië op 2 januari 2011. Verzoekende partij ging bij zijn zus wonen op 3 februari 2014. De gemeenschappelijke vestiging heeft minstens drie jaar geduurd, thans is verzoekende partij nog steeds gehuwd en leefden zij meer dan één jaar samen in België. De echtgenote van verzoekende partij heeft bovendien buiten de wil om van verzoekende partij het Rijk verlaten.

Aangezien de echtgenote van verzoekende partij het Rijk verlaten heeft, is verzoekende partij als het ware op verscheidene vlakken benadeeld. Verzoekende partij is haar echtgenote kwijt en kan volgens artikel 42quater §1, tweede lid, haar verblijfsrecht niet verlengen.

Verzoekende partij meent dan ook dat zij als de ‘in de steek gelaten echtgenoot’ minstens zou moeten kunnen aanspraak maken op de uitzonderingsvoorwaarden conform artikel 42quater, §4, eerste lid en laatste lid.

Europese referentiepersonen kunnen anders al te gemakkelijk hun derdelander echtgenoot in de steek laten, zonder dat zij zelf daar enig nadeel kunnen van ondervinden.

Het is dan ook in dit opzicht dat verzoekende partij wel degelijk meent dat zij een ongelijke behandeling geniet in vergelijking met mensen waarvan het huwelijk ontbonden wordt.

De wetgever kan immers onmogelijk bedoeld hebben dat mensen waarvan het huwelijk nog bestaat, quod in casu, slechter behandeld worden dan mensen waarvan het huwelijk reeds ontbonden werd.

Verzoekende partij zou in Italië opnieuw gezinshereniging moeten aanvragen, doch kan dit moeilijk doen zonder toestemming van haar echtgenote, die zich hier gegarandeerd tegen zal verzetten.

Tegelijkertijd heeft verzoekende partij geen enkele kans om in België te kunnen blijven, zelfs niet indien zij voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Een persoon, uit de echt gescheiden en met andere woorden geen enkele verwantschapsband met een EU-burger hebbende, is in casu dus beter af dan zijzelf.

De vraag is of dit wettelijk onderscheid verzoenbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De verzoekende partij zou dan ook Uw Raad alsnog willen uitnodigen volgende vraag te willen stellen aan het Grondwettelijke Hof:

“Schendt het artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in die mate dat het niet van toepassing is op familieleden van Unieburgers die uit het Rijk vertrekken, terwijl het artikel wel van toepassing is op familieleden van Unieburgers waarvan het huwelijk ontbonden werd of voor familieleden van Unieburgers waarvan het geregistreerde partnerschap beëindigd werd?”

De verzoekende partij zou dus graag willen weten als, in dit geval, het rechtvaardig is dat zij op een andere manier behandeld wordt dan mensen waarvan het huwelijk ontbonden wordt of mensen waarvan

het geregistreerde partnerschap beëindigd wordt? De verzoekende partij is er dan ook van overtuigd dat het Grondwettelijk Hof hier negatief op zal antwoorden.”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verweerder laat gelden dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :(...)

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :(...).”

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris vastgesteld dat de echtgenote van verzoekende partij terugkeerde naar Italië, en zij sedert 14.02.2014 officieel afgeschreven is naar het buitenland. Dit wordt door verzoekende partij ook niet betwist.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekende partij overeenkomstig artikel 42quater §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij ontkent niet dat haar echtgenote in functie van wie zij haar verblijfsrecht verkregen heeft, uit het Rijk vertrokken is.

Het is uiteraard niet omdat verzoekende partij meent dat haar verblijfsrecht in casu ook had kunnen worden beëindigd op een andere rechtsgrond, dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiertoe verplicht zou zijn. In casu is voldaan aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 42quater §1, 2° van de Vreemdelingenwet, en werd de beslissing dan ook terecht genomen.

Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing aangeeft om welke reden de uitzonderingsgronden van §4 van artikel 42quater, in casu niet gelden:

“Aangezien de referentiepersoon vertrokken is uit het Rijk, en het verblijfsrecht van betrokkene wordt ingetrokken op basis van artikel 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980, zijn de uitzonderingsvoorwaarden niet van toepassing”.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Geenszins is voormelde motivering onredelijk te noemen.

Zie ook:

“Verder lijkt zij volledig voorbij te gaan aan het gestelde in de bestreden beslissing, met name dat de bewijzen van huiselijk geweld in casu niet in overweging kunnen worden genomen gezien artikel 42quater, § 4, 4° enkel als uitzonderingsvoorwaarde kan ingeroepen worden indien het verblijfsrecht wordt ingetrokken op grond van artikel 42quater, §1, 4°, hetgeen thans niet het geval zou zijn. Verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij stelt dat er op geen enkele manier rekening werd gehouden met de situatie van huiselijk geweld die zij voorlegde. Door verder geen enkel concreet argument aan te brengen tegen het voormelde motief, toont verzoekster geenszins aan dat de verwerende partij onwettig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld” (R.v.V. nr. 121 838 van 28 maart 2014, www.rvv-cce.be).

Dat verzoeker geen recht heeft op verder verblijf omdat de voorwaarden van artikel 42quater §4, laatste lid niet van toepassing zijn, betreft een correcte toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, die geenszins een kennelijk onredelijk handelen betreft. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van artikel 42quater §1, 2° van de wet, hetgeen door verzoekende partij niet ontkend wordt.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Er is dan ook geen enkele noodzaak om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is hiertoe sowieso niet verplicht, nu er nog een cassatieberoep openstaat bij de Raad van State, terwijl verzoekende partij overigens ook niet aantoonde dat er sprake is van gelijke categorieën die ongelijk behandeld worden.

Volledigheidshalve laat verweerder nog gelden dat een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (R.v.S. 5 maart 2004, nr. 128.878). Verzoekende partij laat na dit te doen.

Verweerder benadrukt diemtrent nog dat artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt in het interne recht van artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG. Dit artikel betreft het behoud van het verblijfsrecht van familieleden in geval van scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of van beëindiging van het geregistreerde partnerschap, en aldus niet het behoud van het verblijfsrecht indien de Unieburger uit het Rijk vertrekt. De kritiek van verzoekende partij mist aldus ook elke juridische grondslag.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte. Geenszins kan een schending worden aangenomen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, noch van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. De bestreden beslissing werd terecht genomen.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De eerste bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 42quater, § 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) omdat de echtgenote van verzoeker vertrokken is uit het Rijk, wat niet is betwist door verzoeker. Verzoeker meent dat er toepassing diende gemaakt te worden van artikel 42quater, § 4, eerste en laatste lid van de vreemdelingenwet. Hij meent dat er een ongelijke situatie bestaat indien de beëindigingsgrond in de ontbinding van het huwelijk was gelegen in plaatst van in het vertrek van zijn echtgenote uit het Rijk.

Artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet luidt :

"§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonst tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Uit het administratief dossier blijkt op geen enkele wijze dat de verzoekende partij zich in de situatie bevindt omschreven in het laatste lid van artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker die

werd bijgestaan door een raadsman vóór het nemen van de eerste bestreden beslissing heeft met geen woord gesproken in de brief die diens raadsman op 30 mei 2014 richtte naar de Dienst Vreemdelingenzaken van enig geweld en toont dit evenmin aan. Wel integendeel blijkt uit het administratief dossier dat eerder diens echtgenote slachtoffer zou zijn van geweld gepleegd door verzoeker (verklaring echtgenote verzoeker in tempore non suspecto). Wel integendeel diens raadsman verwees naar de hypothesen omschreven in artikel 42quater, § 4, 1° tot 3° van de vreemdelingenwet. Thans voorhouden dat hij in toepassing van artikel 42quater, laatste lid verblijfsgerechtigd zou zijn, zonder zelfs maar aan te tonen dat hij slachtoffer werd van geweld gepleegd door diens echtgenote, is niet ernstig.

In de mate dat de verzoekende partij meent dat hij gediscrimineerd zou worden en hij de toepassing had kunnen vragen van artikel 42quater, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet is zijn grief niet dienstig. Immers voorziet deze bepaling als bijkomende voorwaarde dat het huwelijk minstens drie jaren moet geduurd hebben. De verzoekende partij stelt in zijn verzoekschrift dat hij gehuwd is op 2 november 2011. Hieruit volgt dat op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing, zijnde 10 juli 2014 verzoeker nog geen drie jaren gehuwd was zodat zelfs indien de bestreden beslissing was genomen tengevolge van een andere beëindigingsgrond (zoals de ontbinding van het huwelijk), verzoeker niet het voordeel kon invoeren van artikel 42quater, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg is de grief niet dienstig.

Evenmin brengt de verzoeker documenten bij waaruit blijkt dat hij de bewaring heeft over een gemeenschappelijk kind zodat verzoeker zijn belang niet aantoonde voor wat de toepassing van artikel 42quater, § 4, 2° van de vreemdelingenwet.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is een antwoord op de gevraagde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof onnodig ter beslechting van het geschil.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN